

fit Forsvar eller til Rettens Haandhævelse. Jeg fremhæver dette, fordi jeg ønsker at knytte nogle Betragtninger til et Ord, som ogsaa er brugt af det ærede Mindretal, og som, hver Gang det bruges, slaar ned i denne Forsamling som de Vises Steen, skjøndt jeg drifter mig til at sige, at meget faa vide, hvad der ved menes, og at endnu færre kunne paavise det som en virkelig Gjenstand for Beskatningen. Jeg mener naturligvis det berømte Ord: „Skatteevne“. Jeg vil sige, at det, man kan faae fat i af Skatteevnen, er man i Communen berettiget til at bruge, men jeg anseer det ikke som Andet end et blot Moment for Statsbeskatningen. Dette er altsaa en principiel Forskjellighed, som man ikke kan undlade at tage i Betragtning, naar der er Spørgsmaal om at grundlægge det samme Princip for Beskatningen til Communen og Beskatningen til Staten; men lad os see, om det er muligt, om det er praktisk udførligt at bruge de samme Momenter overfor Statsbeskatningen som overfor den communale Beskatning. Jeg kommer her mere ind paa saa at sige Indholdet af den Beskatningsnorm, som udgjør Mindretallets væsentlige Forslag. Det ærede Mindretal er tilbøieligt til at sætte Skatteevnen i de to Momenter, Formue og Leilighed. Jeg erkjender paa ingen Maade, at disse ere udtømmende, men kun, at de ere Alige af Skatteevnen, som man kan faae fat i, som man er berettiget til at tage fat i, naar der er Tale om Beskatningen til Communen, og som man vel at mærke ogsaa er istand til indtil en vis Grad at gribe indenfor den communale Beskatnings Grændser. Beskatningen paa Formuen er ogsaa en af disse electriske Gnistre, som gjør en uhyre stor Virkning, hver Gang den kastes ud; men jeg troer, at man, naar man ret faaer Syn paa, hvad der ligger dert, vil betænke sig to Gange paa at følge Mindretallet i dette Spørgsmaal. Jeg maa tilstaae, at skjøndt jeg naturligvis tilfulde erkjender, at det at have Formue er et Fortrin fremfor ingen at have, er det netop dette Fortrin, som det forekommer mig, at man blander altfor meget ind i Betragtningen, idet man glemmer at see ikke alene paa selve Formuen, men paa Formuen

som, hvad det netop her kommer an paa, Gjenstand for en aarlig tilbagevendende Beskatning. Vil man lade alle de Hensyn ude af Betragtning, som efter min Mening ikke komme til nogen Gylbighed, naar der er Tale om en Beskatning, saasom Beskatning af Dovenskab eller Ikke-Dovenskab, af Sikkerhed eller Ikke-Sikkerhed — Alt dette kan ganske vist i bestemte Retninger have Betydning, men efter min Mening er det aldeles ikke paa sin Plads, naar Talen er om en aarlig tilbagevendende Beskatning. — saa er jeg ikke istand til at see rettere, end at Indtægten af Formuen ikke er det Mindste mere værd end Indtægten af personligt Arbejde, af en fordeelagtig Bedrift. Jeg seer enkelte Medlemmer smile heraf, men jeg fastholder, at, naar Talen er om en aarlig tilbagevendende Beskatning, er Formuen ikke Mere værd end Udbyttet af en eller anden fordeelagtig Bedrift, og det vil ikke have nogen Bauskellighed at paavise dette. Hvad vilde de ærede Herrer sige, naar ifølge det ærede Mindretals Forslag en Enke, der sidder med mange Børn, og hvis eneste Indtægt bestaaer i Renten af en hende tilhørende lille Formue, skulde beskattes dobbelt imod en anden Enke, der sidder med et meget fordeelagtigt Erhverv, som hun har fra sin Mand, og som i det Væsentlige besørger af en Anden? Jeg er ikke istand til at see nogen Billighed her. Naar der er talt om Sikkerheden, er denne ganske vist et Moment, som har Betydning i mange andre Henseender, men ikke her, hvor der er Tale om en Skat, som hvert Aar vender tilbage, saaledes at altsaa dette Moment hvert Aar maa tages i Betragtning. Vi vide Alle — og vort Fædrelands Indbyggere have desværre i en særlig Grad en sørgelig Erfaring derom — at Formuens Sikkerhed ikke er en Smule større her i Landet end Sikkerheden for en fordeelagtig Forretning. (En Stemme: Jo!) Det ærede Medlem siger Jo; men denne hans Paastand trænger til Bevis. Jeg for mit Vedkommende vil sige, at, skjøndt jeg ikke er nogen gammel Mand, har jeg dog oplevet, at en Mand, som her i Landet ansaaes for en af de meest grundmurede, en forhenværende rig Godseter i Thyland, har tiggat for min og hver Mand